

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ

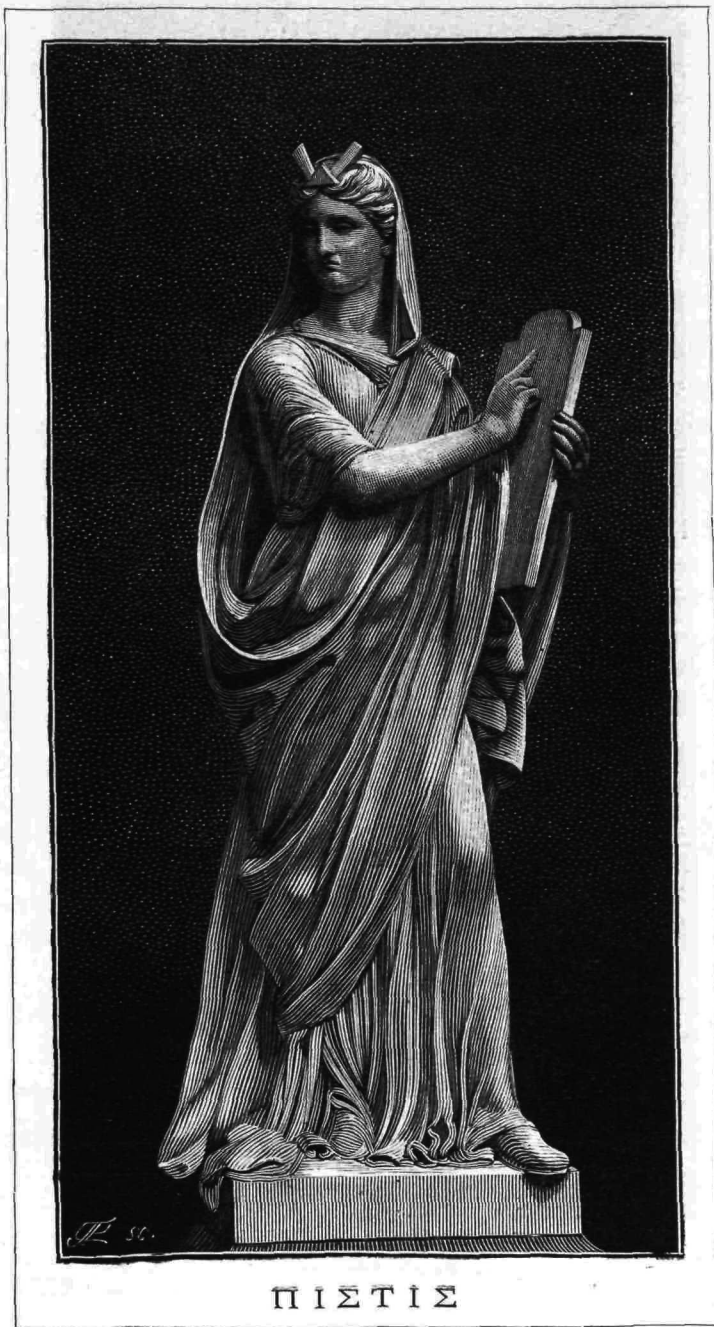
Η ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ἐκ τῆς οἰκοδεσποίνης ἐξαρτᾶται ἡ ἐσωτερικὴ εὐημερία, ἡ ὑγεία τῶν τέκνων, ἡ εὐζωία τοῦ συζύγου. Φροντίζει περὶ τοῦ ὠραίου καὶ περὶ τοῦ ὠφελίμου, διότι ἡ διευθέτησις τῆς κατοικίας τῆς εἶνε ἔργον ἐπαναλαμβάνομενον καθ' ἐκάστην. Ἡ καλὴ οἰκοδέσποινα ἔχει ἀνάγκην ἀπασῶν τῶν γυναικείων ἰδιοτήτων, τῆς τάξεως, τῆς ἐπιτηδειότητος, τῆς ἀγαθότητος, τῆς ἀγρυπνίας, τῆς ἠδύτητος. Ἐπανορθοῖ τὰς ζημίας τῆς περιουσίας, γνωρίζει νὰ μεταβάλλῃ τὴν μετριότητα εἰς πλοῦτον, τὴν δυστυχίαν εἰς εὐπορίαν. Κυβερνᾷ τέλος, κυβερνᾷ ὅπως σῶσις, καὶ τὸ κράτος αὐτῆς εἶνε πραγματικώτερον τοῦ τῶν βασιλέων καὶ ὑπουργῶν. Δύναται ὁ βασιλεὺς, ὅσον ἐπιτήδειος καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ν' ἀσφαλίσῃ τὸ κράτος τοῦ κατὰ τῶν ἀκρασιῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ καταστροφῶν τοῦ πολέμου; Ἐχει ὁ βασιλεὺς ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ψυχῶν; Δύναται νὰ διατάξῃ εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ τὴν ὀμιλίαν ἢ τὴν σιγὴν; Ἄνθρωπος καὶ πράγματα, τὰ πάντα τὸν διαφεύγουσιν. Ἡ οἰκοδέσποινα ἀπεναντίας κρατεῖ ἐν χερσίν, οὕτως εἰπεῖν, ἕκαστον τῶν ἐμψυχούντων τὸ κράτος αὐτῆς κατοίκων καὶ ἕκαστον τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὸ ἀντικειμένων. Ἐξορίζει τῆς οἰκίας τὰς ἀσχημολογίας καὶ τὰς βιαίας πράξεις, βελτιοῖ τοὺς ὑπηρετάς ὅπως καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς, οὐδένα δὲ πάσχοντα παρορᾷ. Ταύτης ἕνεκα τὰ ἐπιπλα εἶνε καθάρια, αἱ ὀθόνηαι πάντοτε λευκαί. Τὸ πνεῦμα αὐτῆς πληροῦτήν κατοικίαν, τὴν διακοσμεῖ κατὰ τὴν διάνοιάν τῆς καὶ οὐδὲν λείπει τῆς οἰκογενειακῆς ταύτης κυβερνήσεως, οὔτε αὐτὸ τὸ ἰδανικὸν θέλητρον. Τίς ἐξ ἡμῶν, εὐρισκόμενος ἐν χωρίῳ καὶ διερχόμενος τὸ ἑσπέρας πρὸ κατοικίας χωρικοῦ, βλέπων δὲ διὰ τῶν ὑέλων τὴν ἐστίαν λάμπουσαν, παρατεθειμένην τὴν τράπεζαν, τὸν ζυμὸν καπνίζοντα ἐπ' αὐτῆς, δὲν ἐσκέφθη μετὰ ποιητικῆς, οὕτως

εἰπεῖν, συγκινήσεως τὸν πτωχὸν αὐτὸν ἐργάτην, ὅστις μετὰ ἡμερήσιον ἐργασίαν, ῥιγῶν ὑπὸ τὴν βροχὴν, μέλλει νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ δωματίῳ, τοσοῦτῳ καθαρῷ, καὶ νὰ ἀναπαύσῃ τοὺς καταβεβλημένους ὀφθαλμοὺς καὶ καρδίαν αὐτοῦ ἐκ τόσων ὀχληρῶν ἔργων; Καὶ οὗτος μὲν ἴσως δὲν συναισθάνεται τὴν εὐζωίαν ταύτην, ἀπολαύει ὅμως αὐτῆς, ἐνῶ ὁ πεπαιδευμένος μετὰ μακρὰν καὶ ἐπιμοχθὸν μελέτην, θεώμενος τὴν οἰκιακὴν ταύτην τακτοποίησιν, ἐν τῇ συναισθήσει τοῦ καλοῦ εὐρίσκει ἀναψυχὴν. Τὸ γαλακτοκομεῖον ἔνθα τὸ βούτυρον κατεργάζεται εἰς στυλινὰ στρογγύλα τεμάχια, ὁ κάλαθος τῆς πλύσεως, ὁ κλίβανος ἔνθα ψήνονται αἱ πάσαι εἶνε τοσαῦτα ἀντικείμενα ἠδείας συγκινήσεως ὡς πᾶν ὅ,τι μετέχει τῆς φύσεως καὶ τῆς οἰκογενείας, ὡς ἡ θεὰ ἀγελάδος βοσκούσης, καὶ ἡ θεὰ θεριζομένου ἀγροῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἠσθάνοντο καὶ ἐξέφραζον θαυμασίως τὴν οἰκογενειακὴν ταύτην ποίησιν. Ἀναγινώσκοντες τὴν Ὀδύσειαν εὐχαριστοῦμεθα μᾶλλον ἐνδιατρίβοντες εἰς τὴν Ναυσικίαν καὶ Πηνελόπην, τὴν ἡγεμονίδα οἰκοδεσποιναν· ἐν τῷ Ξενοφῶντι οὐδὲν ἄλλο μᾶς θέλγει μᾶλλον τῆς ἀπεικόνισεως τῶν πρώτων ἀπολαύσεων νεαρᾶς μητρὸς.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΛΕΓΓΟΥΒΕ

ΠΙΣΤΙΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ

Εἶδον ἐνίοτε εἰς τοὺς ἀγροὺς τὸ παιδίον πλησίον τοῦ ἀροτήρος, — δροσερὸν ἄνθος παρὰ ὠρίμῳ στάχει· τὸ παιδίον ἀκολουθεῖ μὲ ἀνοι-

κτὸν βῆμα τὴν κοπιώδη αὐλακᾶ· ἴσταται ἐπὶ στιγμὴν, δρέπει ἐν ἄνθος, ῥίπτει, ὡς τὸ πτηνόν, ἤχους τινὰς εἰς τὸ κενόν—φαιδρὸν χαιρέτισμα τῆς καρδίας—καὶ ἐπαναρχίζει τὸν δρόμον τοῦ ταχύτερον.— Ὁ πατήρ κύπτει ἐπὶ τοῦ ἀρότρου, στρέφεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι τὸ παιδίον εἶνε ἐκεῖ· τὸ ἱκαλεῖ, τὸ θεωρεῖ μετὰ τρυφερότητος, καὶ μειδιᾷ εἰς αὐτὸ ἅμα πλησιάσῃ. « Πρὸς τί, ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν, ἢ παιδιὰ αὐτῆ; τὸ παιδίον εἶνε ἐμπόδιον μᾶλλον ἢ διασκέδασις εἰς τὸν

ἐργάτην. » Πόσον ἤμην ἄπειρος! εἶνε ἀπόκρυφος ἰσχύς τούναντίον, καὶ θάρρος, ἐλπίς, καὶ συνεχῆς ἀνανέωσις· ἐν τῷ βάθει τοῦ ἐδάφους τούτου τὸ ὅποιον ἀνορύττει, ὁ ἀροτήρ βλέπει πολὺ πλεόν ἢ κόκκον ἔτοιμον νὰ βλαστήσῃ, βλέπει τὸ παιδίον τοῦτο· τοῦτο εἶνε ὁ ζῶν αὐτοῦ στάχυς καὶ ἡ γελῶσα συγκομιδὴ. *Ω! ὅποια διάμειψις συγκινητικὴ καὶ ὅποια γλυκύτατα μυστήρια μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων! τὸ διάβροχον τοῦτο ἐξ ἰδρώτος μέτωπον, τὸ παιδίον τὸ σπογγίζει, τοὺς καταπεπονημένους τούτους βραχίονας, τὸ παιδίον τοὺς ἀναψύχει τὴν κεκοπιακυῖαν ταύτην ψυχὴν, τὸ παιδίον τὴν ἐξεγείρει, τὴν παρηγορεῖ, καὶ τὴν πληροῖ με ἀρώματα καὶ στοργήν. Ἐνῶ ὁ ἀνὴρ ἀνοίγει μίαν αὐλακα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ παιδίον ἀνοίγει ἐτέραν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ· ὑπάρχουσιν ἀτελεύτητοι ἀπόψεις καὶ ὀλόκληρος αἰωνιότης ἐν τῷ παιδίῳ. θεὸς ἄγγελος, χθὲς ἀφιχθεὶς, ἀποκαλύπτει ἡμῖν τὸ μέλλον καὶ αὐτὸν τὸν βίον· μετ' αὐτοῦ, ἡ ζωὴ εἶνε νέα καὶ ἀπαύστως ἀνθεῖ.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΔΟΥΦΟΥΡ

ΚΑΡΔΙΑ

Ὁ ὄφις εἶνε σύμβολον σοφίας καὶ φρονήσεως· ὁ δὲ ὄφις ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀλλὰ δὲν φθάνει τοῦτο μόνον· χρειάζεται καὶ ἡ περιστέρα, σύμβολον τοῦ ἀδόλου πόθου, τῆς ἀγνῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ θεοῦ. Δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ σοφία, δὲν ἀρκοῦσι τὰ βιβλία, αἱ γνώσεις, αἱ γλῶσσαι· ἀπαιτεῖται καὶ ἡ δύναμις ἐκείνη, ὅπου ἠγνωμένον κρατεῖ ἄνθος με ἄνθος, ἀστέρα με ἀστέρα καὶ καρδίαν με καρδίαν. Διὰ τοῦτο ὁ οὐρανοβάμων, ἐὰν ταῖς γλῶσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, εἶπεν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Ὁ Παῦλος δὲν διέψευσε τὸν Πλάτωνα. Κ' ἐκεῖνος ἔλεγεν, ὅτι ἡ σοφία χωρὶς τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις εἶνε πανουργία.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνον μυελός, ἀλλ' εἶνε καὶ καρδία. Ὁ μυελός εἶνε τὸ δοχεῖον τῶν γνώσεων, ἡ ἀφετηρία τῶν ἰδεῶν. Ἡ καρδία εἶνε ἡ δεξαμενὴ τοῦ αἵματος, τῶν παθῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων· εἶνε τὸ ἐργαστήριον καὶ τὸ ὀρμητήριον τῶν πράξεων. Εἰς τῆς διανοίας τὰ ὕψη βασιλεύει ὁ φωστὴρ τῆς ὑπάρξεώς μας, ἡ ἰδέα· εἰς τῆς καρδίας τὰ βάρη ἠγεμονεύει ἡ διευθύντρια τῆς ζωῆς, ἡ θέλησις.

Π. ΒΕΡΓΩΤΗΣ

ΥΠΝΩΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Ἡ ἐταιρεία ἡ ἰδρύσασα ἐν Παρισίοις τὸ ἐξαιρέτως ὠφέλιμον, φιλόανθρωπον καὶ εὐεργετικὸν τοῦτο κατάστημα τῆς Νυκτερινῆς Φιλοξενίας ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἐκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐργασιῶν αὐτῆς. Τὸ φιλόανθρωπον τοῦτο κατάστημα προσφέρει στέ-

γην εἰς πάντας τοὺς μὴ ἔχοντας τοιαύτην. Ἐὰν δὲ δὲν ἔχωσιν ἐργασίαν, προσπαθεῖ κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμοσιν τῶν, καὶ εὐρίσκει αὐτοῖς τοιαύτην, τοποθετοῦσα αὐτοὺς δεόντως, εἴτε ἐν ταῖς ἐπαρχίαις εἴτε ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Οἱ πόροι αὐτοῦ ἀποτελοῦνται ἐκ τῶν γενναίων καὶ ἐκουσίων προσφορῶν τοῦ ἔθνους, συνισταμένων τὸ μὲν ἐκ κληροδοτημάτων ἢ ἄλλων δωρεῶν, τὸ δὲ, ἐκ διαφορῶν παλαιῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσὶ λίαν πολυτίμα παρὰ τῇ ἀξιοθρηνητῷ πληθῶν τῶν πελατῶν τοῦ ἐν λόγῳ Ἀσύλου.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, τὸ κατάστημα τοῦτο ἐφιλοξένησεν 27,950 ἀστέγους, οἵτινες ἐκοιμήθησαν ἐπὶ 28,000 νύκτας ἐν ταῖς κλῖναις τοῦ Ἀσύλου.

Σημειωτέον δὲ, ὅτι συνήθως πᾶσαι αἱ ἡπειροὶ τῆς γῆς ἐξαποστέλλουσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν, ἵνα ἀποτελεσθῇ ἡ ὀλομέλεια τῶν ἐνιαυσίων πελατῶν τοῦ νυκτερινοῦ Ἀσύλου. Οὕτως ἐκ τῶν 27,950 φιλοξενηθέντων ἀστέγων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἔχομεν 24,198 Γάλλους=87%, 3,683 Εὐρωπαίους, 37 Ἀφρικανούς, 3 Ἀσιανούς, 27 Ἀμερικανούς, 2 Αὐστραλούς=13%.

Οὐδὲν ἥττον εἶνε ἀξία σημειώσεως καὶ ἡ κατ' ἐπάγγελμα διάκρισις αὐτῶν, καθ' ἣν εὐρίσκομεν, 10,114 γεωργούς, κηπουρούς καὶ ἡμερομισθίους ἐργάτας· 5,006 ξυλουργούς· 900 κτίστας· 1,537 κατεργαστὰς δερμάτων· 1,215 ράπτας· 2,153 σιδηρουργούς· 638 στοιχειοθέτας, τυπογράφους καὶ βιβλιοδέτας· 1,414 μαγεῖρους καὶ ζαχαροπλάστας· 1,677 ὑπηρέτας, καὶ ὑπηρετρίδας· 322 κομμωτὰς καὶ φενακόπλοκους· 810 γλύπτας· 568 ὠρολογοποιούς· 1,158 ὑπαλλήλους καὶ 279 ὑπολόγους ἐπιστάτας.

Ἀλλὰ καὶ τὰ διάφορα ἄλλα ἐπαγγέλματα ἐπλήρωσαν καὶ αὐτὰ τὸν φόρον τῶν πέμψαντα 75 καθηγητὰς, διευθυντὰς σχολείων καὶ διερμηνεῖς· 28 δραματικούς καὶ μουσικούς καλλιτέχνας· 3 δικηγόρους· 2 ἀρχιτέκτονας· 1 πολιτικὸν μηχανικόν· 4 διδάκτορας τῆς ἰατρικῆς· καὶ 4 ἀξιωματικούς.

Δηλον ἐπομένως, ὅτι τὸ φιλοφιλανθρωπικὸν τοῦτο ἴδρυμα κατέχει διακεκριμένην θέσιν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν τοιαύτης φύσεως ἰδρυμάτων ἐν Παρισίοις, προσφέρων στέγην καὶ κλῖνην εἰς δεκάδας χιλιάδων ἐνδεδῶν ὑπάρξεων, ἃς διάφοροι περιστάσεις ἐσφενδόνισαν εἰς τὰς ὁδοὺς, ἀγνοούσας ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι!

Α. Γ.

ΔΥΟ ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΙ

Αἱ μεγάλοι ἀοἶδοι Malibran καὶ Sontag ἀπεστρέφοντο ἀλλήλας. Ἀλλ' ἡ βαρωνίς De la Bouillierie ἀποφασίσασά ποτε μετὰ τοῦ ἐνδόξου μουσικοδιδασκάλου Ροσίνη νὰ διαλλάξῃ τὰς διασημοὺς ἐχθρὰς καὶ ἀντιζήλους, ἐσκέφθησαν νὰ τὸ κατορθώσωσι διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ὅθεν ἐσπέραν τινὰ τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1830 ἡ βαρωνίς ἔδωκε μουσικὴν ἐσπερίδα, εἰς τιμὴν τῶν δύο ἀδιαλλάκτων Sontag καὶ Malibran, εἰς ἣν ἐκάλεσε τοὺς διασημοτάτους ἀνδρας